

AİLE VE TOPLUM DÜŞMANIMIZ TV DİZİLERİ

Artık birilerinin bu topluma acıma zamanı gelmedi mi?

Dışarıda geçim sıkıntısı, evde televizyon baskısı. Dizilerde cabası.

Milli ve dinî ahlakımızı bozacak ne varsa saat 20.00 den sonra vizyonda. (Gündüz olan programları takip edemediğim için onlar hakkında yorum yapamıyorum.)

Dil zaten katledildi. Yarım yarım kelimeler, bozuk bozuk cümleler. Gençlerin anladığı dozajda kaliteli yeni düzmece küfürler. Şebekçe Türkçe nasıl konuşursunun örneklemeside yapıyor.

Kocasını aldatan kadınlar, tecavüz eden erkekler, hemcinslerine tepkilerini ille de tokatla ifade eden kişiler.

TV kanalları kitleliğinden mi nedir, aile ve toplumu kaosa götürecek saçmalıklar yumağı olan senaryoları haftalarca ve günlerce kazançlar uğruna sürdürdükleri üçer saatlik diziler ile başımıza bela oldular.

Bunlara kim dur diyecek?

Cevabı yok...

Son on yıldır bu durum perişan vaziyette gidiyor. Akademisyenler, isimlerine yenisini eklemek için masalarından başlarını kaldırıp bu konularda hiç fikir üretmeyecekler mi?

Çocuklarımızı çalışıyorlar, geleceğimizi birleri birilerine feda mı ediyor?

Kültür yok, şahsiyet yok, fikir hiç de yok.

Varsa yoksa narsis emellerine ulaşmaya çalışan aşağılık kompleksi içerisindeki insanlar.

Eskiden dünyayı kurtarmak için anarşist, dünyayı fethetmek için faşist olmaya çalışan insanlar vardı. Şimdi ise egosunu tatmin etmek için hedefi olan insanlar bile kalmadı.

Amacı amaçsızlık olan bir nesil, nereye doğru gidiyor?

Sormak lazım. Toplum mühendislerimiz nerede ve ne yapıyorlar?

Siyasetçilerimiz seçim dışında halkın derdine ne kadar nüfuz ediyorlar?

Hayatımız Hindistan’da çalışan trenlere döndü.

Düzen yok, düzelme yok.

Bu durumun derdini çeken kanaat önderi de yok.

Birileri kafası kafama uygun, bu olur, derken ötekisi hayır içinde; uzlaşma yok. Sadece “gizli amaç” var.

Yürekleri fetheden, canları sevindiren, birbirini seven insanlar beş on sene sonra kaybolacak, görüyor.

Sitelerinde emniyet içinde karınlarının gurultusunu duyacak kadar yalnız kalacak bu insanlara ancak ağlamak için kendimi zorluyorum. Gözümden yaş çıkmıyor. Öyle hale gelmişiz ki “kalpler hasta, ruhlar mahkum”

Yoksa Avrupalılar gibi uyuşturucuya mahkûm olmak için ne gerekiyorsa yapalım-dan

çıkma zamanı gelmedi mi?

Aşağıda “KEVİN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ” (We Need to Talk About Kevin) adlı filmi seyretmenizi tavsiye ederim. Bu film çaresiz kalmış toplumda ilişkilerin bittiği yerde yardım etmeyen devleti anlatıyor. Aile içinde, çözüm yok. Bu çözümsüzlüğü çözecek okul da eğitim de yok.

Bu filmde tek suçlu var o da devlet ve milletin kendisi. Aile yetersiz kalınca, devletin yapacağı psikolojik terapiyi nasıl yapabilir ki?

İtiraf etmeliyim ki, gençlerde arkadaş çevresinden ve eğitmenlerinden aldığı tavsiye daha etkili olurken, gelecekte dünyayı kurtaran narsist ¹ diktatörlere aday olmakta ebeveyn denetimini artık istememektedirler.

Konu üzerinde idealleri sadece dünya olan görüşten biraz uzaklaşıp “orta yolu” bulan fikir, yönetim ve hedefleri olan bir millet olmak için gayret göstermeli değil miyiz?

Pek umutlu görünmese de, geç kalmamak için “çok şeyler yapmak lazım” diyebilirim.

İlk yapılacak şey öteki ile diğeri arasındaki uzlaşma sağlanmalıdır. Vakıflar, cemaatler, dernekler en ince detaylarına kadar devlet tarafından incelenmeli ve art niyetli kişilerin önüne geçilmelidir.

Okullarda kitap okuma alakalı yeni düzenlemeler getirilmeli, çocukları dersanelerden kurtararak üniversite giriş sınavları için kaybedecekleri zamanları telafi etmelerini sağlamalı ve giriş sınavlarında kültür seviyesi üzerinden derecelendirilmeye gidilmelidir.

Okumayan nesiller yönetilmesi kolay olanlardır. Kimliği olgunlaşmamış milletler emperyalist ülkelerin oyuncağı olur.

Allah Teâlâ milletimizi ve bütün insanlığı art niyetli olan şeylerden muhafaza buyursun.

Amin

KEVİN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ (We Need to Talk About Kevin)

Vizyon tarihi 3 Şubat 2012 (1s 50dk)

Yönetmen: Lynne Ramsay

Oyuncular: Tilda Swinton, John C. Reilly, Ezra Miller devamı...

Tür: Dram, Gerilim

Ülke: ABD, İngiltere

Özet

Film, İspanya'da yapıldığını bildiğimiz bir domates savaşı olayı ile başlıyor, Eva (Tilda Swinton) büyük bir mutlulukla kıpkırmızı domateslerin arasında adeta kayboluyor, düşüyor, kalkıyor, kayıyor, en sonunda birçok el Eva'yı yukarı kaldırıyor, Eva çok mutlu, kendisini belli ki çok özgür hissediyor, sonra birden uyanıyor Eva, evinde. (Bu domates savaşı belki bir rüyaydı, belki de Eva'nın daha önce yaşadığı özgür hayattan hatırladığı bir andı.) Müstakil bir evde tek başına yaşıyor Eva ve uyandığında camdan dışarı bakıyor, kırmızı boyalar görüyor. Dışarı çıkıyor ve görüyor ki evine kırmızı boyalarla saldırılmış, her yer kıpkırmızı olmuş, arabasına da aynı şekilde. Hiçbir şey yokmuş gibi arabasına biniyor ve aklına daha önce koymuş olduğu belli bir şekilde gidip bir iş başvurusu yapıyor, kabul ediliyor ve kısa süreli de olsa mutlu oluyor Eva. Genelde ise bitkin, mutsuz.

Film belirli aralıklarla zaman geçişleri yapıyor - bu değişik zamanları Eva'nın saç şekliyle de takip edebiliyoruz. Film gizemli kılan taraf da filmin kronolojik olarak düzensiz ve kolajlı kurgu yapısı. Çünkü başta tek bildiğimiz Eva'nın tek başına yaşayan, mutsuz, bakımsız bir kadın olduğu ve geçmişinde sıkıntılı bir şeyler yaşadığı. Daha sonra Eva yeni başladığı işinden bir günlük izin alıyor ve hapishanede birini ziyaret ediyor. Bu ziyaretten sonra geçmişle ilgili daha çok zaman sıçramaları yaşıyoruz ve artık Eva'nın hayatındaki sıkıntı tek tek ortaya çıkmaya başlıyor. Eva özgürlüğüne düşkün, kariyer sahibi, ama âşık olmuş ve evlenmiş bir kadın; hamile kaldığında bu durumundan pek mutlu olmadığını hissediyoruz. Bebeği, doğduktan sonra ilk birkaç ay susmaksızın ağlayarak anne Eva'yı daha da perişan ediyor. Eva adeta mutsuz, bitkin ve çaresiz bir hal alıyor her geçen gün. Kocasını ise

¹ Narsisizm: Narsisizm veya “benseverlik”, kişinin kendisine duyduğu cinsi arzu, kabaca tabirle kişinin kendisine aşık olması benliğini putlaştırması olarak tanımlanan bir terimdir. Farklı tanımları ve kullanımları mevcuttur.

abarttığını düşünüyor çünkü o eve geldiğinde, oğlunu kucakladığında hiçbir sorun yok. Bebeğin tüm garezi annesine sanki.

Oğulları Kevin altı yaşına geldiğinde hala anneye garezi sürmekte, tek kelime konuşmamakta, annesinin "hadi bana geri yolla" diyerek bacaklarına doğru ittiği topa karşılık vermemekte. Annesi çocuğun otistik olduğundan şüphelenerek doktora götürüyor ama doktor da oğlunun gayet "normal" olduğunu söylüyor. Eva adeta mutsuz bu cevaptan çünkü, biliyor ki oğlunda bir sorun var. Sanki sadece onun görebildiği bir sorun.

Ergenlik çağında Kevin artık isyankâr bir genç. Fakat genellikle alıp veremediği hep annesinin üzerine. Eva belki bir şeyler değişir umuduyla yeniden hamile kalıyor ve bu kez Kevin'in tam tersi kişilikte bir kızları oluyor. Kevin elbette bunu da kendisine bir tehdit olarak görüyor ve kız kardeşine zarar verme potansiyeli taşıyor.

Eva, Kevin'in böyle sorunlu bir çocuk olmasında hiçbir şey söylemese de kendini suçlamaktadır şüphesiz. Zaten filmin anlatmak istediği, kafamızda soru işareti bırakarak günlerce düşünmemizi istediği şey de budur: Her şeyin bir sebebi var mıdır? Kevin'in çocukluktan beri süregelen uyumsuz kişiliği ve sonunda da bir canavara dönüşmesinin sebebi çocukluğunda yaşadıkları, annesinden aldığı olumsuz tepkiler, hatta belki daha anne karnındayken sevilmediğini, istenmediğini hissetmesi midir yoksa kendisinin de filmde cevapladığı gibi bütün bunların bilinebilecek hiçbir anlamı ve hiçbir sebebi yok mudur... Bu durumda sevilmediğini düşünen her çocuk potansiyel bir canavar mı olacaktır? Büyük sevgiyle yetiştirilmiş, çok normal ailelerin içinden çıkan nice katiller, sapıklar yok mudur?

Filmin en korkunç gerçeği aslında doğumundan beri bir türlü iyi geçinemeyen, günleri birbirlerine zindan eden anne oğulun arasında aslında tam da bu sebepten dolayı oluşmuş muhteşem güçlü bağ bana kalırsa. Birbirlerini en iyi anlayan ve tanıyan anne-oğul'dur aslında ve bu birbirlerinin en şeytani yönleri yoluyla da olsa aralarında bir bağ sağlamaktadır. Oğlunun gerçek karakterini görebilen tek kişi annesidir, ne babası ne de kardeşi, bu yüzden aslında Kevin için en önemli kişi annesidir. Ne acı bir tutku ve bağ...

Filmin feminist bir yanı olduğunu da düşünüyorum. Film bize tüm bunlarla birlikte aile denen kavramda birilerinin mutlaka bazı kirleri örtmesi, bazı lekeleri silmesi gerektiğini ve bunun da genelde "anne"ler olduğunu hatırlatıyor. Eva, evinin duvarlarına dökülmüş olan kırmızı boya ları jiletle kazırken yönetmen uzun uzun bunu izletiyor bize, biz rahatsız olana kadar, yani diyor ki bu harap olmuş durum bir şekilde düzeltilmeli, birinin ortalığı toparlaması gerekiyor ve bunu yapan da genelde kadınlar, anneler oluyor, toplum tarafından da onlardan bu bekleniyor.

(Melis Z. Pirlanti- blossomel@gmail.com-twitter:blossomel)

Yorum:

Gerçekten Kevin'i ailesi kurtaramazdı. Birileri kurtarırdı. O kurtarıcı belki okulunda verilen eğitim olacaktı. Ancak okul hayatı o çocuğa yardım etmedi. Sadece gurura odaklanmayı öğretmişti.

Kevin okul katliamına giderken beslendiği fikri kapının üzerinde yazıyordu. "Sadece benlik" kokan narsist fikirlerle dopdolu dizeler.

PRIDE² FOCUS

A feeling which makes you want to do your best all the time in everything you do

Concentration of the mind such that nothing distract³ you from your task

GURURA ODAKLAN

² **Pride:** i. Gurur, kibirlilik, ağalık, azamet, övünç, iftihar, haysiyet, kıvanç, övünç kaynağı, izzetinefis, onur, şeref, kibir, kendini beğenmişlik, tavra, gösteriş, ihtişam, en parlak zaman, aslan sürüsü

³ **Distract:** f. DAĞIT: aklını başından al, dağıt, avutmak; dikkatini dağıtmak, aklını karıştırmak; başka tarafa çekmek; şaşırtmak, rahatsız etmek, delirtmek (Argo)

Eğer her şeyde her zaman en iyi yapmak istiyorsan bir duygun olsun.

Zihnin böyle bir konsantrasyon sağlarsa görev seni dağıtamaz.

--

Annesi hapishanede Kevin'e soruyor.

Annesi-Tabii ki, bugün olayın yıldönümü.

Kevin -İki yıl.

Annesi-Düşünmek için oldukça yeterli bir zaman.

Annesi-Bana bunu neden yaptığını söylemeni istiyorum.

Kevin-Bildiğimi sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim.

Başka bir zaman annesi Kevin'e yanlış hareketini sorgularken sordu.

Annesi- Neden böyle bir şey yaptın?

Kevin - Sadece kolleksiyon yaptım.

Annesi-Kolleksiyon yapmak için biraz tuhaf şeyler değiller mi?

Kevin -Etiketlemeyi sevmem.

Annesi-Peki amaç ne?

Kevin -**Herhangi bir amacı yok. Amaç bu.**

--

İşte hedefi olmayan bir nesil, sür istediğin yere sür, sürölmek hakkı vardır.

İhramcızâde İsmail Hakkı